

Verordening dwangsom bij niet tijdig beslissen Rotterdam

De raad van de gemeente Rotterdam,

Gelezen het voorstel van het college van 12 juni 2007, 07BSD05158;
raadsstuk 2007-1929;

gelet op artikel 149 van de Gemeentewet;

overwegende dat met de vaststelling van deze verordening:

- uitvoering wordt gegeven aan de motie Cremers d.d. 2 februari 2006;
- vooruitlopend op en onafhankelijk van de besluitvorming in Den Haag een experiment wordt gestart ten aanzien van de rechten van burgers en bedrijven in het geval de gemeente haar verplichtingen of beloftes inzake afhandelingstermijnen niet nakomt;
- de gemeente een dwangsom betaalt indien zij te laat op een aanvraag of een bezwaarschrift beslist;

Besluit vast te stellen:

Verordening dwangsom bij niet tijdig beslissen Rotterdam

Artikel 1 Begripsbepalingen

1. In deze verordening en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
 - a. bestuursorgaan: een bestuursorgaan van de gemeente Rotterdam;
 - b. tijdig: het geven van een beschikking op aanvraag binnen de termijnen die daarvoor gelden op grond van de Algemene wet bestuursrecht of een ander wettelijk voorschrift, een en ander met inachtneming van de toepasselijke uitzonderings-, verdagings-, verschonings-, of opschortingsgronden.
2. Onder beschikking op aanvraag wordt mede verstaan beslissing op bezwaar.
3. Onder aanvrager wordt mede verstaan indiener van een bezwaarschrift.

Artikel 2 Voorwaarden dwangsom

1. Indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, verbeurt het bestuursorgaan aan de aanvrager een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen. De Algemene termijnenwet is op laatstgenoemde termijn niet van toepassing.
2. De dwangsom bedraagt de eerste veertien dagen € 20 per dag, de daaropvolgende veertien dagen € 30 per dag en de overige dagen € 40 per dag.
3. De eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, is de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor

- het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.
4. Beroep tegen het niet tijdig geven van de beschikking schort de dwangsom niet op.
 5. Geen dwangsom is verschuldigd:
 - a. indien het bestuursorgaan onredelijk laat in gebreke is gesteld,
 - b. indien de aanvrager geen belanghebbende is,
 - c. indien de aanvraag kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is,
 - d. gedurende de termijn waarvoor de aanvrager schriftelijk met uitstel heeft ingestemd,
 - e. zolang de vertraging aan de aanvrager kan worden toegerekend, of
 - f. zolang het bestuursorgaan door overmacht niet in staat is een beschikking te geven.
 6. Indien er meer dan één aanvrager is, is de dwangsom aan ieder van de aanvragers voor een gelijk deel verschuldigd.

Artikel 3 Vaststellen dwangsom

1. Het bestuursorgaan stelt de verschuldigdheid en de hoogte van de dwangsom bij beschikking vast binnen twee weken na de laatste dag waarover de dwangsom verschuldigd was.
2. De betaling geschiedt binnen zes weken nadat de beschikking op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Artikel 4 Gelijktelling aanvrager met indiener bezwaar

Indien door een ander dan de aanvrager bezwaar is gemaakt tegen een besluit op aanvraag, wordt de aanvrager voor de toepassing van de artikelen 1 en 2 gelijkgesteld met de indiener van het bezwaarschrift.

Artikel 5 Uitzonderingen dwangsom

Deze verordening is niet van toepassing indien dit bij besluit van het college is bepaald.

Artikel 6 Overgangsrecht

Op het niet tijdig beslissen op een aanvraag die of een bezwaarschrift dat is ingediend voor het tijdstip waarop deze verordening van toepassing is geworden, blijft het recht zoals dit gold voor dat tijdstip van toepassing.

Artikel 7 Inwerkingtreding

Deze verordening wordt gepubliceerd in het gemeenteblad en:

- a. treedt in werking op de dag van bekendmaking en werkt terug tot en met 1 juli 2007 voor zover het betreft de dwangsom bij niet tijdig beslissen:
 - 1°. op aanvraag, of
 - 2°. op bezwaar door de directeur Gemeentebelastingen Rotterdam in zijn hoedanigheid als heffings- en invorderingsambtenaar als bedoeld in het Aanwijzingsbesluit heffings- en invorderingsambtenaar 2007, zoals nadien gewijzigd;
- b. treedt in werking op 1 januari 2008 voor zover het betreft de dwangsom bij niet tijdig beslissen op bezwaar, met uitzondering van onderdeel a, onder 2.

Artikel 8 Citeertitel

Deze verordening wordt aangehaald als: Verordening dwangsom bij niet tijdig beslissen Rotterdam.

Aldus vastgesteld in de openbare vergadering van 5 juli 2007.

De griffier,

K.D. Handstede

De voorzitter,

I.W. Opstelten

Dit gemeenteblad is uitgegeven op 17 juli 2007 en ligt op werkdagen van 8.30 tot 16.30 uur ter inzage bij het Kenniscentrum Bestuursdienst Rotterdam (KBR), Stadskantoor ingang Rodezand 18, begane grond.
(Zie ook: www.bds.rotterdam.nl – Gemeentebladen)

Toelichting Verordening dwangsom bij niet tijdig beslissen

Algemeen

Op 2 februari 2006 heeft de raad een motie van het voormalig raadslid de heer H.P.L. Cremers aangenomen, waarbij de raad het college het volgende opdroeg:

- vooruitlopend op en onafhankelijk van de besluitvorming in Den Haag een experiment te starten in Rotterdam ten aanzien van de rechten van burgers in het geval de Gemeente Rotterdam haar verplichtingen of beloftes inzake afhandelingstermijnen niet nakomt;
- hierin op te nemen een vergoeding die de overheid aan de burger betaalt in geval er sprake is van een in gebreke blijven.

In de motie overwoog de raad, kort samengevat, dat het in de relatie overheid/burger niet redelijk is te achten dat de burger geacht wordt zich aan zijn verplichtingen te moeten houden, kosten te moeten maken voor het doen van aanvragen e.d. en bij niet-naleving aan sancties wordt onderworpen, terwijl anderzijds de overheid in gebreke blijft bij het tijdig afwikkelen van aanvragen en bezwaarschriften.

De raad refereert aan het initiatiefwetsvoorstel Wolfsen en Luchtenveld (kamerstukken 29.934) dat beoogt bij niet-naleving door de overheid van beslistermijnen, een dwangsom ten laste van de overheid op te leggen. De raad stelt vast dat er meer gelijkheid moet bestaan tussen overheid en burger waar het gaat om het handhaven van wettelijke procedures.

Middels deze verordening wordt alle gemeentelijke besluitvorming welke plaats vindt op aanvraag of naar aanleiding van bezwaar van burgers of bedrijven (verder: burgers) te onderworpen aan het nieuwe dwangsomstelsel, welke is gebaseerd op het initiatief wetsontwerp Wolfsen en Luchtenveld. Voor zover het mogelijk was, is aangesloten bij het wetsontwerp. Op onderdelen was dit niet mogelijk aangezien het wetsontwerp nog niet in werking is getreden en de autonome bevoegdheid van de gemeente bepaalde dwingende bepalingen van de Algemene wet bestuursrecht niet opzij kan zetten.

De verordening treedt, voor zover het betreft de dwangsom bij niet tijdig beslissen op een beschikking op aanvraag, in werking op 1 juli 2007. Voor wat betreft de dwangsom bij niet tijdig beslissen op een bezwaarschrift treedt de verordening gefaseerd in werking. De dwangsomregeling gaat per 1 juli 2007 gelden voor de in artikel 7 genoemde belastingbezwaarschriften. Op 1 januari 2008 gaat de dwangsom bij niet tijdig beslissen op een bezwaarschrift gelden voor de overige beslissingen op bezwaar.

Artikelsgewijs

Artikel 1

Eerste lid

Het eerste lid van artikel 1 bevat een tweetal begripsbepalingen. Door deze begripsbepalingen wordt tevens voor een belangrijk deel de reikwijdte van onderliggende verordening vastgesteld.

De verordening is van toepassing op alle bestuursorganen van de gemeente Rotterdam (onderdeel a). Niet alleen het centrale gemeentebestuur (raad, college van burgemeester en wethouders en de

burgemeester) zijn bij niet tijdig beslissen een dwangsom verschuldigd, maar bijvoorbeeld ook de deelraden en de dagelijks besturen van de deelgemeenten.

Ten tweede wordt in artikel 1 het begrip "tijdig" gedefinieerd (onderdeel b). Een beschikking op aanvraag alsmede een beslissing op bezwaar moet door een bestuursorgaan tijdig worden gegeven. Tijdig is in dit geval, binnen de termijnen die daarvoor gelden op grond van de Algemene wet bestuursrecht (verder Awb) of een ander wettelijk voorschrift. Bij een ander wettelijk voorschrift kan worden gedacht aan termijnen in een verordening zoals de Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam of de Marktverordening.

Indien er in de Awb of andere wettelijk voorschriften uitzonderings-, verdagings-, verschonings- of opschortingsgronden staan, dan worden deze in acht genomen.

Tweede lid

Een dwangsom kan worden verzocht bij niet tijdig beslissen op een beschikking op aanvraag, maar ook bij het niet tijdig beslissen op een bezwaarschrift.

Bij een beschikking op aanvraag valt bijvoorbeeld te denken aan de aanvraag voor een kapvergunning, exploitatievergunning of een Drank- en Horecawet vergunning.

Indien een bestuursorgaan een besluit heeft genomen en daartegen bezwaar is ingediend, dan dient een bestuursorgaan op het bezwaarschrift tijdig te beslissen. Indien het bestuursorgaan dit nalaat, dan kan ook voor wat betreft het bezwaarschrift een dwangsomverzoek worden ingediend.

Derde lid

Het derde lid regelt dat in de verordening onder een aanvrager, de indiener van een aanvraag als ook de indiener van een bezwaarschrift wordt verstaan.

Artikel 2

Artikel 2 bevat de kern van de eigenlijke dwangsomregeling. Het regelt de verschuldigdheid en de hoogte van de dwangsom. Zoals in artikel 1 van deze toelichting is uiteengezet, is de regeling alleen van toepassing op beschikkingen op aanvraag en op beslissingen op bezwaar.

Eerste lid

Het eerste lid regelt dat indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven het bestuursorgaan een dwangsom verbeurt. De dwangsom geldt voor elke dag dat het bestuursorgaan in gebreke is om te beslissen, met dien verstande dat de termijn ten hoogste 42 dagen bedraagt (zie toelichting bij het tweede lid). Voordat "de teller" begint te lopen is het echter wel noodzakelijk dat de aanvrager het bestuursorgaan in gebreke stelt, de "teller" gaat dus niet automatisch lopen nadat de beslistermijn is afgelopen. De aanvrager moet de dwangsom als het ware activeren (zie toelichting bij het derde lid).

Bij het berekenen van de dwangsom wordt geen onderscheid gemaakt tussen werkdagen en weekenddagen of feestdagen, ook niet aan het einde van de gestelde periode. Daarom is de Algemene termijnenwet niet van toepassing op de termijn van 42 dagen.

Tweede lid

In het tweede lid is de dwangsomregeling met "glijdende schaal" geïntroduceerd. De dwangsom loopt niet gelijkmatig op, maar het bedrag per dag na iedere week dat door het bestuursorgaan geen beschikking is genomen wordt verhoogd wordt, met een maximum van € 1260.

De dwangsom bedraagt de eerste 14 dagen € 20 per dag, de daaropvolgende veertien dagen € 30 per dag en de overige dagen € 40 per dag.

Achterliggende gedachte om te kiezen voor een glijdende schaal is dat bestuursorganen nog beter geprikkeld zullen worden om tijdig of, althans met een zo kort mogelijke termijnoverschrijding beslissingen te nemen.

Derde lid

Om aanspraak te kunnen maken op de dwangsom, moet de aanvrager het bestuursorgaan schriftelijk in gebreke stellen. Daarbij dient hij het bestuursorgaan nog enige tijd te gunnen om alsnog te beslissen, anders heeft de ingebrekestelling immers geen zin.

Ter wille van de duidelijkheid is deze termijn in het derde lid gefixeerd op twee weken. De termijn van twee weken vangt aan op de dag na die waarop de ingebrekestelling door het bestuursorgaan is ontvangen. Indien het bestuursorgaan bijvoorbeeld op maandag 2 augustus een ingebrekestelling ontvangt, is de eerste dag van de termijn dinsdag 3 augustus. De laatste dag van de termijn is dan maandag 16 augustus, zodat op dinsdag 17 augustus voor de eerste keer de dwangsom wordt verbeurd, indien nog steeds geen besluit is genomen.

De ingebrekestelling moet schriftelijk gebeuren. De wijze van verzending van de ingebrekestelling is aan de aanvrager overgelaten. Als de aanvrager alle onduidelijkheid over het tijdstip van ontvangst door het bestuursorgaan wil uitsluiten, kan hij bijvoorbeeld kiezen voor aangetekende verzending met ontvangstbevestiging. Mogelijk is ook dat de aanvrager zelf de ingebrekestelling bij het bestuursorgaan aflevert en daar een schriftelijke ontvangstbevestiging krijgt. Zo kunnen latere bewijsproblemen worden voorkomen.

De aanvrager kan het bestuursorgaan in gebreke stellen zodra hij redelijkerwijs kan menen dat het bestuursorgaan in gebreke is. Het is dus niet mogelijk om bij een aanvraag het bestuursorgaan al bij voorbaat in gebreke te stellen voor het geval niet tijdig zal worden beslist. Dan zou de ingebrekestelling immers zijn functie niet meer kunnen vervullen.

Vierde lid

Deze bepaling stelt buiten twijfel dat de dwangsom doorloopt indien de aanvrager tevens bezwaar of beroep heeft ingesteld tegen niet tijdig beslissen. Weliswaar is het bestuursorgaan gedurende de periode dat het bezwaar aanhangig is, niet wettelijk verplicht een (primair) besluit op de aanvraag te nemen, maar deze uitzondering is uitsluitend gemaakt om het bestuursorgaan de keuze te bieden om de beslissing al of niet te incorporeren in de beslissing op bezwaar, en niet om extra uitstel te bewerkstelligen. De dwangsom eindigt uiteraard wel in het geval een bestuursorgaan niet langer verplicht is om een primair besluit op de

aanvraag te nemen omdat de beslissing op de aanvraag reeds is vervat in de beslissing op het ingestelde bezwaar.

Het komt wel voor dat een bestuursorgaan dat in gebreke is tijdig een primaire beschikking te nemen op een aanvraag, opnieuw in gebreke is bij het tijdig beslissen op een daartegen ingesteld bezwaar. In dat geval kan het bestuursorgaan uit hoofde van deze regeling niet alleen een dwangsom verschuldigd zijn wegens het uitblijven van de primaire beschikking, maar daarnaast opnieuw wegens het niet tijdig beslissen op het bezwaar. Voor dat laatste is dan wel opnieuw een ingebrekestelling vereist.

Vijfde lid

Het vijfde lid geeft een aantal uitzonderingen op de dwangsomregeling.

Ten eerste is geen dwangsom verschuldigd als het bestuursorgaan onredelijk laat in gebreke is gesteld (onderdeel a). Wat onredelijk laat is, kan niet in zijn algemeenheid worden bepaald. Daarvoor is niet zonder meer doorslaggevend wanneer de oorspronkelijke aanvraag of het bezwaar is ingediend.

Wel is van belang of en hoe er nadien van gedachten is gewisseld tussen aanvrager en bestuursorgaan. Bijvoorbeeld: mededelingen die het bestuursorgaan heeft gedaan over de wijze van afhandelen dienen in beschouwing te worden genomen. (Zie bijvoorbeeld CRvB 26 februari 2004, LJN AO4639, en ABRvS 20 februari 2002, JB 2002/113).

Verder is geen dwangsom verschuldigd indien de aanvrager geen belanghebbende is in de zin van de Awb is (onderdeel b).

Ten derde is geen dwangsom verschuldigd indien de aanvraag (of het bezwaar) kennelijk niet-ontvankelijk is of kennelijk ongegrond (onderdeel c).

Wie huursubsidie aanvraagt terwijl hij in een woonhuis woont, ontvangt geen dwangsom als het bestuursorgaan daar te laat achter komt. Het is immers niet de bedoeling dat de dwangsomregeling tot gevolg heeft dat het lucratief wordt om maar zoveel mogelijk beschikkingen aan te vragen en bezwaren in te dienen in de hoop dat er zo hier en daar wel een – met dit soort aanvragen en bezwaren overladen – bestuursorgaan niet tijdig zal kunnen beslissen. Ook deze bepaling strekt er vooral toe misbruik te voorkomen.

Evenmin is een dwangsom verschuldigd indien de aanvrager schriftelijk met uitstel akkoord is gegaan (onderdeel d). Deze uitzondering spreekt voor zich: wie zelf met een periode van uitstel instemt, bijvoorbeeld opdat nader onderzoek kan worden gedaan, moet vervolgens niet een ingebrekestelling kunnen sturen binnen die periode. De instemming met uitstel dient door de belanghebbende schriftelijk te geschieden. Door het vereiste van schriftelijkheid worden interpretatieverschillen ten aanzien van het al of niet instemmen met uitstel zoveel mogelijk voorkomen.

Ook is geen dwangsom verschuldigd als het niet tijdig beslissen te wijten is aan de aanvrager zelf (onderdeel e). Als het bestuursorgaan bijvoorbeeld niet tijdig kon beslissen doordat de aanvrager een dag voor afloop van de beslistermijn ineens nog allerlei nadere gegevens heeft opgestuurd, of

doordat de aanvrager zelf bij herhaling om uitstel van een hoorzitting of om nader onderzoek heeft gevraagd, en het bestuursorgaan heeft zich hierin bereidwillig getoond, dan moet het vervolgens niet onmiddellijk na afloop van de beslistermijn met een ingebrekestelling overvallen kunnen worden. Deze bepaling strekt er mede toe misbruik van de dwangsomregeling te voorkomen. Een aanvrager moet geen financieel voordeel kunnen ondervinden van het tegenwerken van een tijdige beslissing door hemzelf.

Ten slotte is een dwangsom evenmin verschuldigd, indien het bestuursorgaan door overmacht niet in staat is een beschikking te geven (onderdeel f). Doel van de dwangsom is het onder druk zetten van het bestuursorgaan teneinde verdere vertraging te voorkomen. Dit karakter van drukmiddel is inherent aan elke dwangsom. Het gaat hier dus niet om een genoegdoening, al zal het door de aanvrager wel mede zo gevoeld kunnen worden.

Dit betekent ook dat een dwangsom geen zin heeft als daarmee het doel ervan met geen mogelijkheid bereikt kan worden doordat het bestuursorgaan zich in een overmachtsituatie bevindt (vgl. maar dan voor de omgekeerde situatie: Voorzitter ABRvS 25 februari 1999, JM 1999/66). Dat van overmacht sprake is, zal overigens niet snel mogen worden aangenomen. Het zal moeten gaan om een onmogelijkheid om te beslissen die veroorzaakt wordt door uitzonderlijke en onvoorziene omstandigheden buiten toedoen van het bestuursorgaan en ook buiten zijn risicosfeer liggen. Met deze formulering is beoogd aan te sluiten bij de huidige jurisprudentie over omstandigheden waaronder termijnoverschrijdingen aanvaardbaar kunnen zijn. Van overmacht zal bijvoorbeeld wel sprake kunnen zijn wanneer het gemeentehuis is afgebrand of onder water gelopen, maar uit de jurisprudentie inzake termijnoverschrijdingen kan worden afgeleid dat ziekteverzuim, voorzienbare pieken in het werkaanbod en administratieve of organisatorische problemen binnen de invloedssfeer van het bestuursorgaan in het algemeen niet een beroep op overmacht zullen rechtvaardigen, ook niet als zij van structurele aard zijn, omdat zij immers in de regel voorzienbaar zijn, zodat maatregelen hadden kunnen worden getroffen, en omdat ze ook overigens in beginsel tot de risicosfeer van het bestuur gerekend zullen moeten worden. (Zie bijvoorbeeld Vz CBB 28 april 1995, JB 1995/136, en Rechtbank Roermond 9 februari 1996, JB 1996/102). Dat een bestuursorgaan een rechterlijke beslissing in een andere zaak wilde afwachten (ABRvS 5 november 2003, JB 2004/11), of zijn beslissing had uitgesteld op verzoek van de Europese Commissie (Vz CBB 30 januari 2004, JM 2004/87 en JB 2004/138) is in de jurisprudentie evenmin aanvaard als rechtvaardiging voor een te late beslissing. In een andere uitspraak nam de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State echter zonder meer aan dat aan de eis van een integrale beoordeling in onderlinge samenhang van ruim tweeduizend bezwaarschriften, onmogelijk binnen de wettelijke termijn kon worden voldaan (ABRvS 19 november 2003, JB 2004/19).

In hoeverre het niet tijdig ter beschikking komen van informatie van een derde mag worden beschouwd als overmacht, zal van de omstandigheden afhangen. De rechter lijkt in elk geval geneigd dit tot de risicosfeer van het bestuursorgaan te rekenen indien het gaat om informatie van een ander bestuursorgaan (zie bijvoorbeeld CBB 25 november 2003, LJN AO1044). In het algemeen kan worden gesteld dat een wettelijke regeling die voor haar uitvoering in sterke mate afhankelijk is van informatie op de verstrekking waarvan de overheid geen of weinig invloed kan uitoefenen – bij voorbeeld

wanneer het gaat om informatie uit bepaalde andere landen – zelf daarvoor in de termijnstelling een adequate voorziening zou moeten treffen.

Zesde lid

In het – overigens zeldzame – geval dat een aanvraag door meer dan één aanvrager is ingediend, wordt de dwangsom niet evenzoveel keer uitgekeerd, doch evenredig over de aanvragers verdeeld. Per beschikking zal dus in elk geval nooit meer dan eenmaal de maximale dwangsom van het eerste lid verschuldigd zijn.

Voor de goede orde: deze bepaling heeft dus niet betrekking op de situatie dat er meerdere aanvragers zijn die elk – min of meer gelijktijdig – een eigen en dus afzonderlijke aanvraag hebben ingediend, bijvoorbeeld een aanvraag om een financiële bijdrage uit een bepaalde subsidiepot.

In dat geval moet immers op elke aanvraag afzonderlijk worden beschikt en geldt dus ook voor elk van die beschikkingen afzonderlijk dat een dwangsom verschuldigd kan zijn (honderd personen dienen een afzonderlijk bezwaarschrift tegen een beschikking in, dan wordt – als aan alle voorwaarden is voldaan - honderdmaal de dwangsom uitgekeerd). Slechts indien er meerdere aanvragers samen één aanvraag indienen zal er sprake zijn van het verdelen van de dwangsom. Dit geldt ook als het gaat om bezwaarschriften (één bezwaarschrift wordt ondertekend door honderd personen).

Artikel 3

Eerste lid

Het bestuursorgaan moet de verschuldigdheid en de hoogte van de dwangsom eigener beweging bij beschikking vaststellen. Wanneer het bestuursorgaan alsnog een beschikking heeft genomen op de aanvraag of op het bezwaar, zal het de hoogte van de dwangsom in veel gevallen tegelijk met die beschikking kunnen vaststellen en bekend maken. Is dit niet mogelijk, dan zal het dit in elk geval moeten doen binnen twee weken na de dag waarop de alsnog genomen beschikking aan de aanvrager is verzonden. Die dag is immers de laatste dag waarover in dat geval de dwangsom verschuldigd is, tenzij al eerder het maximumbedrag van € 1260 werd bereikt. In dat laatste geval moet de vaststellingsbeschikking genomen worden binnen twee weken na de dag waarop het maximum is bereikt.

Tweede lid

De termijn waarbinnen betaald moet worden is gesteld op zes weken. De lengte van de betalingstermijn is daarmee gelijk aan die voor het instellen van bezwaar of beroep in artikel 6:7 Awb.

De betaling moet binnen de gestelde termijn geschieden. Bij overschrijving op een bank- of girorekening betekent dit, overeenkomstig hetgeen ook in het privaatrecht geldt, dat tijdig is betaald indien het verschuldigde bedrag binnen de termijn op de rekening van de aanvrager is bijgeschreven.

Indien de aanvrager het niet eens is met de berekening van de hoogte van de dwangsom, kan hij daartegen op de normale wijze bezwaar of beroep instellen.

Artikel 4

Dit artikel ziet op de situatie dat een derde-belanghebbende een bezwaarschrift heeft ingediend tegen een besluit dat op aanvraag is genomen, maar de aanvrager van dat besluit niet. In die situatie heeft niet alleen de derde-belanghebbende, maar ook de oorspronkelijke aanvrager een wettelijk te erkennen belang bij een tijdige beslissing op het bezwaar.

Dit artikel waarborgt daarom dat in dat geval ook de oorspronkelijke aanvrager het recht heeft om het bestuursorgaan in gebreke te stellen.

Artikel 5

Artikel 5 regelt in welke gevallen de dwangsomregeling niet van toepassing is. Dat is alleen het geval wanneer hiertoe uitdrukkelijk is besloten door het college. Uitgangspunt is dat alle beslissingen op aanvraag en beslissingen op bezwaar onder de dwangsomregeling vallen. In bijzondere gevallen kan het college van dit uitgangspunt afwijken.

Aangezien deze verordening een gemeentebrede regeling is, is het gewenst dat deze eenduidig wordt uitgevoerd. Dientengevolge is ervoor gekozen enkel het college de bevoegdheid te geven de dwangsomregeling voor bepaalde categorieën van besluiten niet van toepassing te verklaren. Gelet op de formulering en de aard van deze bevoegdheid is het niet mogelijk deze bevoegdheid te delegeren of te mandateren.

Artikel 6

Als overgangsregeling is bepaald dat de dwangsomregeling alleen van toepassing zal zijn voor beslissingen op aanvragen en op bezwaarschriften die na het toepasselijke tijdstip van inwerkingtreding zijn ingediend en dus niet op procedures die op dat tijdstip al lopen.

Artikel 7

De verordening treedt, voor zover het betreft de dwangsom bij niet tijdig beslissen op een beschikking op aanvraag, in werking op 1 juli 2007. Voor wat betreft de dwangsom bij niet tijdig beslissen op een bezwaarschrift treedt de verordening gefaseerd in werking.

De dwangsomregeling gaat per 1 juli 2007 gelden voor beslissingen op bezwaar welke worden genomen door de directeur Gemeentebelastingen Rotterdam in zijn hoedanigheid als heffings- en invorderingsambtenaar als bedoeld in het Aanwijzingsbesluit heffings- en invorderingsambtenaar 2007. Op deze bezwaarschriften moet, overeenkomstig het bepaalde in artikel 25 Algemene wet inzake rijksbelastingen, binnen één jaar worden beslist.

Op 1 januari 2008 gaat vervolgens de dwangsom bij niet tijdig beslissen op een bezwaarschrift gelden voor de overige beslissingen op bezwaar. Dit is vanzelfsprekend met uitzondering van de beslissingen op bezwaar welke reeds op 1 juli 2007 in werking zijn getreden (onderdeel a, onder 2).

Artikel 8

De citeertitel van deze verordening is: Verordening dwangsom bij niet tijdig beslissen Rotterdam.

